

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **Ing. J. D.**, zastoupená JUDr. Michalem Říhou, advokátem se sídlem Ke Klimentce 2186/15, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 30. 6. 2017, čj. MSP-6/2017-SJL-ROZ/3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2020, čj. 8 A 142/2017-73, ve znění opravného usnesení ze dne 14. 12. 2020, čj. 8 A 142/2017-86,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2020, čj. 8 A 142/2017-73, ve znění opravného usnesení ze dne 14. 12. 2020, čj. 8 A 142/2017-86, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 1. 2017, čj. MSP-204/2016-OINS-SRIS/10, podle § 10 odst. 1 zákona č. písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění účinném do 31. 5. 2019 (dále jen „zákon o insolvenčních správcích“) pozastavil žalobkyni právo vykonávat činnost insolvenční správkyně z důvodu, že proti ní bylo zahájeno trestní stíhání pro jiný úmyslný trestný čin, který ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Konkrétně se dle usnesení Policie ČR, krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, služby kriminální policie a vyšetřování, o zahájení trestního stíhání ze dne 24. 10. 2016, čj. KRPA-308761/TČ-2014-000093, měla dopustit skutkem I) zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 alinea druhá trestního zákoníku, účastenství ve formě pomoci k zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst.

1 písm. a) a odst. 2 písm. a) a f) ve spojení s § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první trestního zákoníku a účastenství ve formě pomoci k přečinu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) a odst. 3 písm. a) a b) ve spojení s § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku a dále skutkem II) se měla dopustit zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 a odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 písm. a) trestního zákoníku. Ministr spravedlnosti v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného (Nejvyšší správní soud nadto pro úplnost dodává, že žalobkyni dle seznamu insolvenčních správců její funkce zanikla dne 23. 3. 2022).

[2] Rozhodnutí ministra napadla žalobkyně žalobou. Tvrdila, že závěry týkající se výkladu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích jsou nesprávné a jedná se o argumentaci kruhem. Podmínka, aby byla trestným činem insolvenčního správce ohrožena důvěra v řádný výkon činnosti se týká jak trestných činů spáchaných při výkonu činnosti insolvenčního správce, tak jiných trestných činů. Žalovaný dostatečně nevypořádal argumentaci žalobkyně týkající se rozdílů v činnosti insolvenčního správce a správce závodu. Žalovaný nesprávně posoudil a opomenul i rozkladové námitky týkající se povahy trestné činnosti. Při posouzení podmínky, zda trestní stíhání žalobkyně ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce, bylo nezbytné, aby se správní orgány zabývaly i vlastním skutkem, pro který bylo trestní stíhání zahájeno. Nestačí jen mechanický opis právních kvalifikací zvolených policejním orgánem. Trestní stíhání nemůže být automaticky důvodem pro pozastavení práva, jelikož rozhodnutí podle § 10 zákona o insolvenčních správcích závisí na správním uvážení žalovaného (na rozdíl od podmínek v § 9 téhož zákona). Žalobkyně proto poukazovala na konkrétní skutečnosti, které měly správní orgány zohlednit a vypořádat se s nimi. Dále zpochybnila správnost závěru srovnávajícího funkci insolvenčního správce a správce závodu. Činnost správce závodu směřuje jen k prodeji závodu, kdežto činnost insolvenčního správce je zaměřena na zpeněžení celé majetkové podstaty a hlavním smyslem je poměrné uspokojení všech věřitelů. Správce závodu nemá oprávnění činit úkony za povinného, neuzavírá kupní smlouvy a neprodává majetek povinného. Insolvenční správce oproti tomu spravuje majetek dlužníka, zpeněžuje ho vlastním jménem a uspokojuje věřitele. Ani jedna z těchto funkcí ale nemá postavení veřejnoprávního orgánu. Hlavním pojátkem mezi nimi je to, že správcem závodu soud ustanoví osobu zapsanou v seznamu insolvenčních správců. Činí tak nikoli z důvodu obdobného postavení, ale z důvodu toho, že insolvenční správce má předpoklady pro výkon funkce správce závodu. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že trestní stíhání pro trestné činy spáchané při výkonu funkce správce závodu svědčí o ohrožení důvěry v řádný výkon činnosti insolvenčního správce.

[3] Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Ministr podle něj správně konstatoval, že žalobkynin výklad § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích je nadbytečný, neboť se správní orgány zabývaly splněním obou podmínek (zahájením trestního stíhání i ohrožením důvěry v řádný výkon činnosti). Nadto je výklad žalobkyně i nesprávný, neboť zákon rozlišuje dvě situace, kdy lze pozastavit právo vykonávat činnost insolvenčního správce. Buď v případě, kdy je trestní stíhání vedeno pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce bez dalšího, nebo za jiný úmyslný trestný čin, pokud současně tato trestná činnost ohrožuje důvěru

pokračování

v řádný výkon funkce. Ke stejnému závěru dospěl i NSS v rozsudku ze dne 15. 8. 2019, čj. 3 As 277/2017-49, podle něhož v případě trestního stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem funkce insolvenčního správce není nutné zkoumat, zda trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce. Důvodnou městský soud neshledal ani námitku nedostatečného vypořádání rozkladových námitek. Ministr nepochybil, pokud rozkladové námitky přezkoumal, ale věcně se jimi nezabýval. Správní orgány totiž nemohou činit závěry, k nimž jsou oprávněny jen orgány činné v trestním řízení. Na tom nic nemění, pokud žalobkyně v žalobě tvrdí, že nepožadovala, aby se zabýval otázkou viny a trestu. Ministr nebyl oprávněn zabývat se ani konkrétními okolnostmi skutkové podstaty jednotlivých trestných činů. Ministr se přesvědčivě vypořádal s okolnostmi, které je v rámci správního uvážení oprávněn přezkoumávat. Správně uvážil charakter a význam činnosti správce závodu a porovnal ji s funkcí insolvenčního správce. Je zřejmé, že výkon těchto funkcí, resp. činností není totožný. Nic takového ale ani ministr v napadeném rozhodnutí neuvádí. Žalobkyně se měla v pozici správce závodu dopustit několika závažných protiprávních jednání, které směřovaly k jejímu obohacení a kterými se měla podílet na vzniku škody. Důvěra, že v případě výkonu funkce insolvenční správce by se takového jednání nedopustila, je zcela zjevně ohrožena.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Namítá, že většinu napadeného rozsudku tvoří opis dosavadního průběhu řízení a právní závěry se nachází až v závěru odůvodnění. Stěžovatelka považuje za dosti neuspokojivé a hraničící s právem na spravedlivý proces, že městský soud blahosklonně a útočně vůči ní odbývá žalobní námitky konstatováním, podle kterého se výkladem sporného ustanovení zabýval Nejvyšší správní soud. Žalobu totiž podala dva roky před vydáním odkazovaného rozsudku sp. zn. 3 As 277/2017, ze kterého navíc plyne, že v dané době byl výklad nejasný. Závěry daného rozsudku na věc navíc nedopadají, protože se týkají trestného činu spáchaného v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce.

[5] Napadený rozsudek uráží stěžovatelku tím, že nepochopila, proč jí byla činnost pozastavena a předstírá, že se vypořádává s argumentací týkající se rozdílu mezi funkcí insolvenčního správce a správce závodu. Ve skutečnosti ale městský soud konkrétní námitky pominul. Z § 338i o. s. ř., na který odkázal, neplyne analogie mezi těmito dvěma pozicemi. Ustanovení totiž pouze vymezuje povinnost postupovat s péčí řádného hospodáře, kterou mají i jiné subjekty. Městský soud sice konstatoval, že je správce závodu procesním subjektem, což je sice pravda, ale nejde o odpověď na žalobní námitky. Městský soud stejně jako ministr bez jakékoliv argumentace konstatoval, že je správce závodu veřejnoprávním orgánem. S tím stěžovatelka nesouhlasí. Zopakovala proto svou argumentaci uplatněnou již v žalobě, která se týká rozdílného postavení a práv správce závodu a insolvenčního správce. Závěr odvíjející ohrožení důvěry v řádný výkon činnosti od páchaní trestné činnosti v pozici „*zvláštního veřejnoprávního orgánu*“ je proto nesprávný.

[6] Obdobně přistupoval městský soud i k námitce týkající se diskreční pravomoci správních orgánů. Městský soud se stejně jako správní orgány odmítl zabývat posouzením

skutkového děje, který je stěžovatelce dáván za vinu. Městským soudem odkazovaná judikatura, podle které o vině a trestu rozhoduje jen trestní soud, je sice správná, ale s věcí nesouvisí. Ničeho takového se totiž žalobou nedomáhala. Vadu spatřuje v tom, že se městský soud stejně jako správní orgány nezabýval okolnostmi trestné činnosti (nikoliv důvodností či zákonností trestního stíhání samotného). Důvodem pro pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce totiž není samotné trestní stíhání, ale spolu s ním to, zda ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce. Správní orgány se proto měly zabývat vlivem trestního stíhání na schopnost stěžovatelky vykonávat činnost insolvenčního správce bez ztráty důvěry v jeho řádný výkon. Bylo proto nutné, aby se zabývaly i samotným skutkem, pro který bylo trestní stíhání zahájeno. Z napadeného rozsudku nelze zjistit, proč mají konkrétní skutkové okolnosti trestní věci vliv na posuzovanou důvěru v činnosti insolvenčního správce, pakliže trestní stíhání není vedeno pro trestné činy spáchané v souvislosti s touto funkcí. Jen ve stručných náznacích rozsudek uvádí, že je důvěra ohrožena proto, že se trestné činnosti dopouštěla po dobu delší než jeden rok, což je závěr nepravdivý a rozporný s usnesením o zahájení trestního stíhání.

[7] Pokud by si navíc městský soud či žalovaný obstarali i obžalobu a zabývali se okolnostmi trestního stíhání, zjistili by, že oproti usnesení o zahájení trestního stíhání již netvrdí, že by byla stěžovatelka součástí organizované zločinecké skupiny a že by byla stíhána pro trestný čin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 trestního zákoníku či za jiný zvlášť závažný zločin. Závěr městského soudu, podle kterého se žalovaný podrobně a přesvědčivě vypořádal s okolnostmi trestního stíhání a který poukázal na páčání trestných činů v rámci „*zločinného spolčení*“ a páčání zvlášť závažných zločinů, proto pokulhává na obě nohy.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Shrnl závěry městského soudu týkající se aplikace § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích. Odkaz na rozsudek sp. zn. 3 As 277/2017 nepovažuje za nepřiléhavý, protože v něm Nejvyšší správní soud za nutnost označil provedení správního uvážení při pozastavení práva vykonávat činnost z důvodu tzv. jiného úmyslného trestného činu. Z úvah v tomto rozsudku je třeba vycházet co do míry vázanosti správního orgánu skutečnostmi popsány v usnesení o zahájení trestního stíhání. Nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozsudku nezpůsobuje, pokud městský soud daný rozsudek zmínil i při vyvracení chybného závěru stěžovatelky, která v žalobě obsáhle argumentovala, že i u trestného činu spáchaného v souvislosti s výkonem funkce je třeba zkoumat ohrožení důvěry v její řádný výkon. Městský soud vypořádal i námitku, podle které se žalovaný nezabýval spornou trestní věcí. Popsal i jednání, pro které je stěžovatelka stíhána, jeho okolnosti, úmysl stěžovatelky, účel jednání, způsobenou škodu a dobu, po kterou se měla trestného činu dopouštět, a shrnul, že tyto okolnosti žalovaný správně vzal v úvahu v rámci svého rozhodnutí. Tyto závěry jsou plně v souladu výše uvedeným rozsudkem sp. zn. 3 As 277/2017 a rozsudkem NSS ze dne 13. 8. 2020, čj. 7 As 188/2020-56. Ministr se ve svém rozhodnutí vlivem trestního stíhání na ztrátu důvěry v řádný výkon funkce podrobně zabýval. Co se týče změny v kvalifikaci trestné činnosti v obžalobě, podstatný je stav v době vydání správního rozhodnutí. Následující vývoj trestního stíhání, který navíc stěžovatelka namítá až v kasační stížnosti, nemohl vzít v potaz, protože k němu došlo až po skončení správního řízení. K povaze správce závodu a insolvenčního správce odkázal žalovaný na judikaturu Ústavního soudu, podle které se jedná o zvláštní veřejnoprávní

pokračování

orgán. Z této judikatury vyšly správní orgány již ve svých rozhodnutích. Pro účely hodnocení okolností trestné činnosti a jejího vlivu na ohrožení důvěry v řádný výkon činnosti insolvenčního správce je podstatné, že postavení správce závodu se velmi blíží postavení insolvenčního správce (činnost obou spočívá v omezeném veřejnoprávním zásahu do majetkových vztahů). Jestliže městský soud v odůvodnění odkáže na napadené rozhodnutí, nejedná se o důvod nepřezkoumatelnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Správní orgány svá rozhodnutí o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenční správkyně založily na § 10 odst. 1 písm. a) věty před středníkem zákona o insolvenčních správcích, ve znění účinném do 31. 5. 2019, podle kterého *ministerstvo může rozhodnout o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správci, proti kterému je vedeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce nebo za jiný úmyslný trestný čin, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce, a to nejdéle do dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým se toto řízení končí.*

[12] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkami směřujícími k nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Teprve dospěje-li kasační soud k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS). Dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[13] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozsudku předně v části, kde se městský soud s odkazem na rozsudek sp. zn. 3 As 277/2017 zabýval tím, za jaké situace musí správní orgány posoudit naplnění podmínky spočívající v ohrožení důvěry v řádný výkon funkce. Jestliže stěžovatelka nyní městskému soudu vytýká, že se vyslovil i k situaci, kdy trestná činnost souvisí s výkonem funkce insolvenčního správce, přestože v nyní posuzované věci se o takovou situaci nejednalo, nelze v tom podle Nejvyššího správního soudu spatřovat nepřezkoumatelnost. Byla to totiž právě stěžovatelka, která v žalobě (na str. 3) výslovně prosazovala výklad § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích, podle kterého se naplněním uvedené podmínky

musí správní orgány zabývat jak v případě trestné činnosti související s výkonem funkce, tak v případě tzv. jiného úmyslného trestného činu (přestože mezi ní a správními orgány nebylo sporné, že se v jejím případě se jedná o situaci tzv. jiného úmyslného trestného činu, ani to, že je v takovém případě nutné splnění dané podmínky). S jejím nynějším tvrzením, že se posuzované věci týká jen jedna z těchto situací, lze proto plně souhlasit. Pokud ale městský soud nad rámec nutného posouzení současně reagoval i na stěžovatelčinu (pro věc nevýznamnou) argumentaci, nemůže to založit nepřezkoumatelnost rozsudku.

[14] S úspěchem stěžovatelka nemůže brojit ani proti tomu, že městský soud odkázal na výše uvedený rozsudek sp. zn. 3 As 277/2017. Povinností městského soudu totiž bylo reflektovat judikaturu Nejvyššího správního soudu od okamžiku jejího vzniku, tedy i v probíhajícím soudním řízení (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005-86, nebo rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, čj. 3 As 148/2014-36). Na tomto místě je třeba poznamenat, že městský soud aplikaci tohoto rozsudku nedoprovodil žádnými útočnými poznámkami vůči stěžovateli, jak tvrdí v kasační stížnosti.

[15] Dále stěžovatelka tvrdí, že se městský soud nevypořádal s její námitkou týkající se rozlišení mezi činností správce závodu a insolvenčního správce, resp. že se závěry městského soudu míjejí s podstatou žalobní argumentace. Její podstatu Nejvyšší správní soud rekapitulovat již výše v odst. [2] tohoto rozsudku. K povaze funkce správce závodu se napadený rozsudek sice vyslovuje mj. v bodě 48, který navzdory svému formálnímu zařazení v části nazvané „Posouzení žaloby“ sestává jen z opakované reprodukce závěrů správních orgánů, aniž by je městský soud jakkoli hodnotil. K této otázce se následně městský soud vrátil v bodech 68 a násl., kde připustil, že výkon obou funkcí není totožný, ale že nic takového ani žalovaný netvrdil. Následně městský soud uvedl, jaké je právní postavení správce závodu (za pomoci citace občanského soudního řádu a komentáře k němu), přičemž stěžovatelka se trestné činnosti měla dopustit právě v rámci této funkce a *„důvěra, že v případě, že by vykonávala funkci insolvenční správkyně, by se takového jednání nedopustila, je v daném případě zcela zjevně ohrožena“*.

[16] Nejvyšší správní soud zde musí přisvědčit stěžovateli, že takové vypořádání nijak nereaguje na podstatu zcela konkrétních žalobních námitek. Těmi stěžovatelka poukazovala na rozdílné postavení správce závodu a insolvenčního správce, na odlišnou povahu a účel vyvíjené činnosti a odlišný rozsah oprávnění. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se závěrem městského soudu, podle kterého uplatněná námitka *„vyvolává dojem, jakoby si sama ne zcela ujasnila, co bylo důvodem vydaného rozhodnutí“*. Daná námitka totiž míří do podstaty jednoho z nosných závěrů správních rozhodnutí. Ty stojí na východisku, že se stěžovatelka dopustila trestné činnosti v rámci funkce správce závodu, který *„vykonává obdobné úkony se stejným účelem jako insolvenční správce v insolvenčním řízení, kdy v obou případech jde o zvláštní veřejnoprávní orgány plnící veřejný účel v podobě omezeného veřejnosprávního zásahu do řešení majetkových vztahů“*. Právě od tohoto závěru správní orgány mj. odvodily naplnění podmínky ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Jestliže stěžovatelka uplatnila konkrétní námitky zpochybňující citovaná východiska, bylo povinností městského soudu, aby si ujasnil, co je podstatou uplatněné argumentace a následně posoudil a přezkoumatelně vysvětlil, zda je důvodná či nikoli. Tak ale v napadeném rozsudku neučinil, čímž jej zatížil vadou nepřezkoumatelnosti

pokračování

pro nedostatek důvodů. Vzhledem k podobě uplatněných žalobních námitek konkrétně reagujících na závěry rozhodnutí o rozkladu (viz str. 9 žaloby) nemůže být dostatečné ani konstatování městského soudu, podle něhož „žalovaný správně uvážil charakter a význam činnosti správce závodu a porovnal je s výkonem funkce insolvenčního správce“. Nejvyšší správní soud nemůže být tím, který se k dané otázce vyjádří v kasačním řízení jako první, přičemž je třeba zdůraznit, že se jedná o otázku pro danou věc zásadní.

[17] I přes výše uvedené závěry, které nutně musí vést ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu, je i s ohledem na hospodárnost dalšího řízení namísto se vyjádřit k některým dalším částem uplatněné argumentace, které bezprostředně nesouvisí s nepřezkoumatelnou částí napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že vymezení trestných činů v bodě 1. napadeného rozsudku neodpovídá trestným činům, pro které bylo zahájeno trestní stíhání [městský soud opomněl uvést trestní stíhání pro spáchání zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 alinea druhá trestního zákoníku a pro moc k přečinu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) a odst. 3 písm. a) a b) ve spojení s § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku]. Tato vada odůvodnění nicméně není důvodem nepřezkoumatelnosti rozsudku, jelikož se jedná jen o opomenutí týkající se narativní části odůvodnění, které nemá žádný dopad na vypořádání žalobních námitek či zákonnost závěrů napadeného rozsudku.

[18] S tím dále souvisí kasační argumentace, podle které byla v obžalobě změněna právní kvalifikace skutků, pro něž je stěžovatelka stíhána (mělo být vypuštěno spáchání zločinu účasti na organizované zločinecké skupině), v důsledku čehož mají být podle stěžovatelky závěry městského soudu vycházející z kvalifikace v usnesení o zahájení trestného činu nesprávné. Nejvyšší správní soud k tomu předesílá, že obžaloba není součástí předložených spisů a soudu ji nepředložila ani sama stěžovatelka. Uvedená námitka nicméně ani není přípustná, jelikož ji stěžovatelka poprvé uplatnila teprve v kasační stížnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Současné ani není zřejmé, kdy byla stěžovatelka obžalována (žalovaný ve vyjádření tvrdí, že až po skončení správního řízení). Pokud by tomu tak bylo, nebyla by tato změna okolností nadto ani pro danou věc relevantní, jelikož pro posouzení věci je rozhodný skutkový a právní stav, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). To znamená, že správním orgánům nelze při soudním přezkumu rozhodnutí vytýkat nezohlednění změn, které nastaly až po vydání rozhodnutí.

[19] Možné je dále vyjádřit se rovněž k námitce, podle které se městský soud odmítl zabývat argumentací vztahující se k okolnostem trestné činnosti a tím, zda a proč mají vliv na ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Stěžovatelka v žalobě správním orgánům vytýkala, že neposoudily, zda skutkový děj, jak je popsán v usnesení o zahájení trestního stíhání, vede k závěru o ohrožení důvěry v řádný výkon funkce. Nejvyšší správní soud po seznámení se s jejími podáními (rozkladem a žalobou) ověřil, že stěžovatelka v nich setrvale tvrdí, že se nedomáhala toho, aby správní orgány posuzovaly trestnost jejího jednání, resp. důvodnost trestního stíhání, nýbrž pouze toho, aby vysvětlily, proč má stíhaná trestná činnost takovou povahu, aby ohrožovala důvěru v řádný výkon funkce. Městský soud k tomu ale uvedl, že se jednalo o námitky, jejichž posuzování správním orgánům nepřísluší, protože se týkají otázky viny. Uplatněnou

žalobní námitku proto městský soud neopomněl, nýbrž se neztotožnil s názorem stěžovatelky na to, co je pravým smyslem a obsahem uplatněné argumentace.

[20] Pokud jde o správnost jeho závěrů, Nejvyšší správní soud se s ním ztotožňuje. Stěžovatelka se sice snaží soud přesvědčit, že se nedomáhala, aby správní orgány posoudily otázku viny, resp. naplnění jednotlivých skutkových podstat, ale toto její tvrzení neodpovídá skutečnosti. V rozkladu na str. 7-9 popisovala jednotlivé okolnosti trestného činu a (byť nyní formálně tvrdí opak) obsahově se nedomáhala ničeho jiného, než aby správní orgány hodnotily důvodnost trestního stíhání (dovolávala se výslovně mimo jiné posouzení, „*nakolik se vznesené námitky jeví či nejeví relevantní pro další průběh trestního řízení, a zda tak mohou či nemohou ovlivnit pozdější rozhodování o trestní odpovědnosti*“, „*možnosti naplnění znaku poškození věřitele v případě, je-li exekučně vymáhána pohledávka, která i dle zjištění policejního orgánu v dané době existovala*“ apod.). Její kasační argumentace, podle které městský soud nevystihl podstatu uplatněné argumentace, proto není důvodná.

[21] Důvodná není ani námitka, podle které z napadeného rozsudku nelze zjistit, proč měly skutkové okolnosti trestního stíhání vliv na důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Městský soud se k této otázce vyjádřil v bodě 67. napadeného rozsudku, kde shrnul některé závěry týkající se této otázky obsažené ve správním rozhodnutí a dodal, že je považuje za podrobné, přesvědčivé a správně zhodnocené. Podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu není vadou, jestliže se krajský (městský) soud ztotožní se závěry žalovaného správního orgánu, k nimž připojí vlastní stručné hodnocení či souhlasnou poznámku (viz např. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[22] Co se týče správnosti těchto závěrů, stěžovatelka se v kasační stížnosti v zásadě vymezuje vůči dvěma z nich. Jeden se týká podobnosti funkcí správce závodu a insolvenčního správce. K této otázce se Nejvyšší správní soud nyní nemůže s ohledem na nepřezkoumatelné vypořádání související žalobní námitky vyjadřovat. Druhý závěr se týká doby páchání trestné činnosti. Městský soud uvedl, že se jednalo o dobu delší než jeden rok, což nyní stěžovatelka zpochybňuje a tvrdí, že jde o závěr rozporný s usnesením o zahájení trestního stíhání. Jak Nejvyšší správní soud ověřil z daného usnesení, není její tvrzení pravdivé. Skutku I. se měla stěžovatelka spolu s dalšími osobami dopouštět jako pomocník „*v době od 16. 5. 2014 do 16. 6. 2015 na různých místech hl. m. Prahy*“, tedy po dobu více než jednoho roku. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost je z části důvodná, proto napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Městský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), tedy především bude jeho povinností přezkoumatelně vypořádat žalobní námitku zpochybňující závěr správních orgánů o obdobnosti funkce insolvenčního správce a správce závodu. Pokud vyhodnotí, že tento závěr ob stojí, bude třeba, aby ve světle uplatněných námitok rovněž posoudil, zda z této obdobnosti lze současně odvodit i naplnění podmínky ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce.

pokračování

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v novém rozhodnutí městský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. listopadu 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu